

Sygn. akt: I C 1162/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 stycznia 2020 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. Ł.

o zapłatę

I. powództwo oddala,

II. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. Ł. kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1162/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 04.09.2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. Ł. kwoty 6 111,53 zł wraz ze wskazanymi w pozwie odsetkami od wskazanych kwot oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200zł. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność wynika z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 06.06.2016 r. pomiędzy pozwaną z (...) Sp. z o.o. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy w szczególności nie zwróciła pobranych środków pieniężnych. Na podstawie umowy o przelew wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem w dniu 23.02.2018 r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanej wraz z prawem naliczania odsetek. Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie tj. kwotę 6 111,53 zł składają się: (...),52 tytułem niespłaconej kwoty kapitału- data wymagalności 06.10.2017 r., (...),96 tytułem niespłaconej kwoty prowizji – data wymagalności 06.10.2017 r., 224,76 zł tytułem odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 22.02.2018 r., według stopy procentowej wskazanej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych, 125,29 tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 23.02.2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu według stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie w dniu 20.09.2018 r. w sprawie VI NC-e (...) uwzględniono powództwo w całości zasądając od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

Pozwana A. Ł. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości .

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości , zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie, nie obciążanie pozwanej kosztami procesu z uwagi na trudną sytuację finansową. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda do wytoczenia powództwa wskazując , iż z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, iż umowa cesji wierzytelności dotyczyła pozwanej. Przedłożony przez powoda wydruk załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności nie stanowi wystarczającego dowodu , że powód nabył przedmiotową wierzytelność , z załącznika nie wynika , aby był on integralną częścią umowy. Pozwana zarzuciła brak wymagalności roszczenia , powód nie wykazał , aby doszło do skutecznego rozwiązania umowy zawartej pomiędzy stronami. Pozwana podniosła zarzut braku udowodnienia wysokości roszczenia dochodzonego pozwem . Z dokumentów dołączonych do pozwu nie wynika, aby pozwana posiadała zadłużenie w wysokości wskazanej w pozwie. Ponadto pozwana podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego – klauzule niedozwolone. Pozwana zakwestionowała wysokość kosztów wskazanych w umowie tj. prowizji w kwocie 4 130,58 zł a także całkowity koszt pożyczki konsolidacyjnej w kwocie 4629,04 zł , powód nie wskazał co składa się na taką kwotę , według pozwanej takie zapisy umowne a także działalność przedsiębiorcy wykracza przeciwko uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym , dobrym obyczajom i przyjętej w obrocie uczciwości, praktyka ta jest sprzeczna z prawem i godzi w interes konsumenta – pozwanej.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pozwany podtrzymał żądanie pozwu. Wskazał, iż wierzytelność dochodzona przez powoda w przedmiotowym postępowaniu wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z tytułu umowy konsolidacyjnej zaplo.pl z dnia 30 grudnia 2016 r. zawartej pomiędzy pozwaną a (...) sp. z o.o. przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość zgodnie z art. 720§1 kpk oraz przepisami ustawy o kredycie konsumenckim. Powód wskazał też na niezasadność zarzutów pozwanej.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie .

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, nie wykazał bowiem istnienia przedmiotowej wierzytelności ani nabycia przedmiotowej wierzytelności, powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących w sposób dostateczny jego następstwo prawne

Z uzasadnienia pozwu wynika, iż dochodzona pozwem wierzytelność została w dniu 23.02.2018 r. przeniesiona przez pierwotnego wierzyciel na powoda na podstawie umowy o przelew wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem. Powód przedłożył niekompletną umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartą w dniu 23.02.2018 r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) sp. z o.o. a powodem (k. 36- 42). Pozwana umowy cesji wierzytelności nie kwestionowała , podniosła natomiast , iż powód nie wykazał, iż umowa cesji wierzytelności dotyczyła pozwanej. Zakwestionowała przedłożony przez powoda wydruk - załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności , podnosząc iż nie stanowi on wystarczającego dowodu , że powód nabył przedmiotową wierzytelność. W oparciu o powyższe podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten należy uznać za zasadny. Z treści przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej w dniu 23.02.2018 r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) sp. z o.o. a powodem nie wynika , jakie konkretnie wierzytelności zostały tą umową objęte , miały być one szczegółowo określone w załączniku nr 3 do umowy . Natomiast załącznika tego powód nie przedłożył. Powód

przedłożył jedynie fragmentaryczny wydruk (k. 55-57) potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika jako specyfikację wiarytelności do w/w umowy z danymi dotyczącymi pozwanej i zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 06.06.2018 r. umowy pożyczki . Wskazać należy , iż przedłożony przez powoda „ wyciąg” z dokumentu – załącznika nr 3 do umowy cesji stanowiącego specyfikację wiarytelności nie można uznać za odpis dokumentu , który mógł zgodnie z art.129 kpc zostać potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego, gdyż warunkiem potraktowania pisma jako odpisu dokumentu jest ustalenie, że stanowi on odwzorowanie oryginału, w całości jest więc zgodny co do treści z oryginałem dokumentu. Innymi słowy, do pozwu dołączono nie odpis dokumentu w postaci wykazu przelanych wiarytelności (załącznik nr 3), a jedynie jego wyciąg, stanowiący powtórzenie treści określonego fragmentu tych dokumentów. W takiej zaś sytuacji, zgodnie z art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie, zgodność wyciągu z okazanym dokumentem mógł poświadczyć jedynie notariusz. Wynika to z faktu, że to notariusz jako osoba zaufania publicznego czuwa nad tym, aby nie dopuścić do zniekształcenia sensu dokumentu, gdyż pominięcie pewnych fragmentów treści dokumentu może wprowadzić osoby trzecie w błąd co do jego znaczenia. Ocena, jakie elementy dokumentu musi zawierać wyciąg, aby nie prowadziło to do zniekształcenia jego treści, należy do notariusza, a nie do strony, choćby reprezentowanej w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, który może poświadczyć za zgodność jedynie odpis dokumentu, a nie jego wyciąg. Istota czynności poświadczenia określonego w art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie polega na potwierdzeniu, że wyciąg jest zgodny z okazanym notariuszowi dokumentem pod względem treściowym. Notariusz zamieszcza na wyciągu tzw. „klauzulę poświadczeniową” stwierdzającą tę zgodność (por. wyrok SO w Elblągu z dnia 24.06.2015 r. w sprawie I Ca 230/15). Wobec powyższego wykazanie, że doszło do skutecznego nabycia przez powoda wiarytelności służącej przeciwko pozwanej co do zasady wymagało przedłożenia wyciągu wiarytelności z „klauzulą poświadczeniową” sporządzoną przez notariusza albo dołączenia odpisów całych załączników do umowy (ewentualnie ich odpisów – kserokopii, poświadczonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata). Przedłożenie powyższych dokumentów w niniejszej sprawie było konieczne w sytuacji stanowiska strony pozwanej, która konsekwentnie zaprzeczała okolicznościom przytaczanym na uzasadnienie żądania pozwu, w tym kwestionowała, iż umowa cesji wiarytelności dotyczyła wiarytelności wobec pozwanej.

W konsekwencji stwierdzić należy , iż powód nie przedstawił dowodu nabycia wiarytelności wobec pozwanej od poprzednika prawnego powoda tj. (...) sp. z o.o. Nabycia wiarytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 15.10.2015 r. w sprawie I ACa 492/15) . Wobec powyższego powód nie wykazał swojej legitymacji do dochodzenia od pozwanej wiarytelności określonej w pozwie.

Powód nie wykazał także istnienia dochodzonej pozwem wiarytelności nie załączył bowiem umowy pożyczki z dnia 06.06.2016 r. , która miała stanowić źródło zobowiązania pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego.

Zgodnie z treścią art. 321 § 1 kpc Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Przepis ten wprowadza zasadę, że sąd w postępowaniu cywilnym orzeka tylko o roszczeniach, zgłoszonych przez powoda w pozwie lub w trakcie rozpoznawania sprawy przez sąd, do czasu zamknięcia rozprawy. Zasądzenie na rzecz powoda roszczeń przez niego nie żądanych, a wynikających z okoliczności faktycznych, ustalonych w trakcie postępowania, naruszałoby unormowanie omawianego przepisu oraz zasadę równouprawnienia stron. Sąd jest związany granicami żądania. Zakaz orzekania ponad żądanie odnosi się bądź do samego żądania, bądź do jego podstawy faktycznej. Zakaz orzekania ponad żądanie, będący przejawem zasad dyspozycyjności i kontrydiktoryjności, oznacza, że o treści wyroku zarówno w sensie pozytywnym, jak i negatywnym decyduje żądanie strony. Sąd nie może zasądzać czego innego od tego, czego żądał powód, więcej niż żądał powód, ani na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda. Zakaz orzekania ponad żądanie odnosi się zatem bądź do samego żądania, bądź do jego podstawy faktycznej.

W niniejszej sprawie powód w pozwie jako podstawa faktyczna powództwa wskazał zawarcie przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym umowy (...) w dniu 6 czerwca 2016 r. umowy tej powód nie przedłożył , natomiast załączył do pozwu umowę pożyczki konsolidacyjnej (...) pl zawartą w dniu 30.12.2016 r. (k. 60-62). Jednocześnie z potwierdzenia

wykonania operacji (k. 64, 65) wynika, iż pozwanej wypłacono kwotę 2 500 zł z tytułu umowy pożyczki (...) w dniu 06.06.2016 r. jak też w dniu 30.12.2016 r. kwotę 3 000 zł jako umowę kwoty dodatkowej (...).

Z powyższego wynika, iż pozwana mogła zawrzeć z wierzycielem pierwotnym dwie umowy pożyczki, a powód w pozwie dochodził roszczenia wynikającego z umowy pożyczki zawartej w dniu 06.06.2016 r.

Wskazać należy, iż pozew powinien, zgodnie z art. 187 § 1 k.p.c., zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych je uzasadniających. Powództwo obejmuje nie tylko skonkretyzowane roszczenie, ale również genezę sporu w postaci okoliczności faktycznych.

Zmiany powództwa polega na zachowaniu ciągłości postępowania przy zmianie jego elementów. Pomiędzy pierwotnym a następnym żądaniem powinna istnieć więź materialnoprawna i logiczny związek, powinny one mieścić się w granicach tego samego stosunku prawnego (post. SN z 2.6.1965 r., II CZ 51/65, L.). Wskazanie przez powoda w piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2019 r. jako podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia umowy konsolidacyjnej zaplo.pl z dnia 30 grudnia 2015 r. dotyczy innego zdarzenia prawnego.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż sąd był związany wskazaną w pozwie podstawą faktyczną żądania jaką stanowić miała umowa pożyczki zawarta przez wierzyciela pierwotnego z pozwaną w dniu 06.06.2016 r. Wskazać należy, iż powód wykazywał swoje następstwo prawne jedynie co do umowy pożyczki zawartej przez wierzyciela prawnego z pozwaną w dniu 06.06.2016 r. (k.56) . Powód nie przedłożył wskazywanej w pozwie umowy, jaka miała być zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwaną w dniu 06.06.2016 r., wobec czego nie jest możliwe ustalenie, jakie były prawa i obowiązki stron tej umowy, jaka jest faktyczna wysokość zadłużenia pozwanej wynikająca z tej umowy. W tej sytuacji za zasadny należy uznać zarzut pozwanej braku udowodnienia wysokości roszczenia.

W konsekwencji powód nie przedłożył wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności (...) sp. z o.o. wobec pozwanej wynikającej z umowy pożyczki z dnia 06.06.2016 r. oraz tego, że nabył wierzytelność dochodzoną pozewem.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzygniętych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (tak SN w wyroku z 03.10.1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147). Należy jednak mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide - wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

Mając na uwadze powyższe należało oddalić przedmiotowe powództwo jako nieudowodnione i orzec jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, uznając, iż powód jako strona przegrywająca jest zobowiązany zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 1817 zł, na które składa się opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800 zł.